

NOAPTEA, CA HOȚII!

Ramona Ursu e ziaristă. Din convingere. În 2006, într-o zi de ianuarie, și-a citit prima știre în *Evenimentul zilei*. Și s-a îndrăgostit definitiv de presă. Au urmat doi ani la „Bulina roșie“, unde a fost reporter la ediția de Moldova. Din martie 2008, s-a alăturat trustului Adevărul Holding. A fost redactor-șef adjunct la Iași. În octombrie 2010, a început cea mai frumoasă experiență, la Chișinău, unde a format echipa „Adevărul Moldova“. Timp de opt luni a fost redactor-șef la singurul ziar național al unui trust românesc de presă de peste Prut. Din iunie 2011, timp de zece luni, s-a alăturat redacției *Adevărul* de la București, unde a fost, pe rând, redactor-șef adjunct la *Adevărul de seară* și, apoi, la edițiile locale ale ziarului-mamă. Din 2010 scrie și editoriale pentru *Adevărul*. Începând cu 2013 și până în 2017, a coordonat echipa de corespondenți a ziarului *Adevărul*, iar din februarie 2017 este jurnalist de opinie în *Revista 22* și publică articole pe blogul www.ramonaursu.ro. În noiembrie 2016, i-a apărut cartea *Dosarele Securității: Marian Munteanu și Miron Cozma versus Piața Universității*.

RAMONA URSU

NOAPTEA, CA HOȚII!

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Iuliana Glăvan
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
DTP: Florina Vasiliu, Dan Dulgheru

Tipărit la Real

© HUMANITAS, 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Ursu, Ramona
Noaptea, ca hoții! / Ramona Ursu. – București: Humanitas, 2017
ISBN 978-973-50-5767-1
070

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021/311 23 30

Cuprins

Nu-ți fie frică!	9
------------------------	---

I. ASALTUL

Vineri, 13	15
Graba. Discursul dublu	18
Povestea celor doi elefanți	19
Scapă toți corupții	22
Dragnea, câștigătorul	24
„DNA să vină să vă ia!“	27
„Antena 3, niște derbedei!“	29
Avertismentele SUA. Vocile magistraților	31
„Mineriada“	34
Manipulările	37
Contraatacul președintelui	41
Avertismentul Europei	43
Se dă alerta. Din nou	46
„România cere / Fără grațiere!“	49
„Antena 3 și RTV, aceeași mizerie!“	52
Dezbaterea	54

II. #REZIST

Ordonanța 13	59
„Altă întrebare!“	60
„Noaptea, ca hoții!“	67
Efectele	71
Șeful PSD, din nou câștigător	76
Lupta	77

Dosarul	82
Strada: „Este PSD ciuma roșie? Altă întrebare!“	87
Diversiunea	89
Jocurile ministrului lordache	93
„The day we give in is the day we die!“	96
Protestul copiilor	99
Recordurile Străzii	99
Retragerea	101
Protestul luminilor. „Ați reușit, ne-ați unit!“	102
Au abrogat, dar n-au plecat. Consecințele	105
Protestul „Steagul României“	107
Protestul umbrelor	111
Protestul steagul UE	112
Protestecele lor	113
Presa internațională, impresionată de #Rezist	115
#Rezist, la Bruxelles	118
„Noaptea, ca hoții. Ziua, ca șobolanii“	124
Ordonanța 13. Finalul	127
Atacurile lor. Rezistența noastră.	128
Evaluarea. Faza pe Ministerul Justiției	133

III. DIALOGURILE MELE #REZIST

Gabriel Liiceanu: „Să-i ținem sub lupă“.	
Copiii „golanilor“ de acum 27 de ani	139
Paul Dragoș Aligică: „Votul liber nu dă un cec în alb nimănui“ ...	150
Grigore Cartianu: „Tăriceanu, Meleşcanu, Dragnea se comportă ca agenți ai intereselor Rusiei“	155
Sabin Gherman: „Vine o gașcă, dă țara asta de toți pereții și gata?“	174
Petre Iancu: „Suntem acuzați că închinăm țara Kremlinului? Ia să învinuim noi opoziția că ne trădează Vestului!“	178
Vladimir Tismăneanu: „Semnalele dinspre UE și NATO sunt limpezi: credibilitatea democratică a României este grav afectată de acțiuni mafioate“	185
Alexandru Călinescu: „O justiție eficientă este obligatorie pentru a avea «o țară ca afară»“	188

Andrei Roșu, omul cu Rezistența din Piața Victoriei: „Relația dintre acești politicieni și noi s-a rupt pentru totdeauna“ . . .	195
Tiberiu Pfiszter: „Cu toții sperăm ca această trezire să fie permanentă“	202
Amy Craus: „PSD-ALDE sigur nu au învățat nimic. Ei nu concep că noi existăm“	209
Ramona, „soroșista“ din Bruxelles: „Oamenii au ieșit în stradă cu steagul UE, nu pentru o gubernie rusească“	212
Loredana, fata cu protestele din Londra: „Jur să-mi apăr țara de conducătorii ei!“	215
Gianina, fata cu #Rezist din Paris: „Ai așteptat până seara, să meargă proștii la culcare, tu să dai ordonanța, iar dimineață să se trezească țara în anul 1989?“	219
Roxana, Rezistența românească din Milano: „Pe loc mi-am luat bilet de avion, iar pe 5 februarie eram în Piața Victoriei“ . . .	222
Sorina sau cum a ajuns #Rezist în Birmingham: „Când au dat Ordonanța 13, am simțit că acel copil de 11 ani care eram la Revoluție a murit“	225
Augustin Lazăr: „Am înțeles emoția societății civile. Magistrații au transformat-o în probleme de drept, reci, rezolvate prin revocarea ordonanței“	229
Monica Macovei: „Toader a lăsat poarta deschisă schimbării din funcție a lui Kövesi și Lazăr“	237
Cristi Danileț: „A fost pentru prima dată când în România s-a dat o OUG de abrogare a unor infracțiuni“	256
Ziua 78. #Rezist	269

Nu-ți fie frică!

Nu-ți fie frică. Nu-ți fie frică. Nu-ți fie frică! Îmi repet asta în gând nici nu mai știu de când. Obsedant. Continuu. Cu putere. Îmi bubuie tâmpile uneori. Râd, plâng, visez, lupt, mă înșfac de suflet, dau cu mine și cu el de pământ, îmi chinui fiecare gând, îl iau și îl sfărâm în două, trei, zece, o mie, un milion de bucățele, până-l fac țandări, până ajung la ultima fărâmă din mine, dosită departe de haosul din cap, de râsete demente, de plânsete de om încătușat, de suferințe mici, mari, de bucurii de care uit de azi pe azi, de credințe pustii. E liniște acolo, în ultima fărâmă. Sunt eu cu mine și cu discul meu stricat. *Nu-ți fie frică!*

Mă-ntorc.

E iarnă. Mi se pare că viața s-a dus. Habar n-am unde, o văd în zare pe undeva, fuge ca proasta aiurea și pot să jur că nici ea nu știe încotro fuge. Mă lasă uitându-mă perplex la ea, cu ochii înțepeniți, cu mintea năucită, cu sufletul dus, ca după o căsnicie frumoasă, perfectă, ce mai!, în care v-ați ținut de mână și-n somn, v-ați sărutat pe stradă, în văzul tuturor, v-ați iubit ca nebunii, v-ați jurat că o să fiți mereu doar voi. Voi doi. Și-așa a fost. Până a fugit ea. Viața. N-am chef să fug și s-o întorc din drum. Să plece, hai, pleacă!, e chiar mai bine așa. Ce hal de iubire e asta în care fugi? E frig, la naiba! *Nu-ți fie frică!*

Stau așa, cu mintea aruncată-n hău. În hău, nu știu dacă știi, dacă ai ajuns pe-acolo cumva vreodată, e înspăimântător. Înspăimântător și perfect. E locul acela în care nu vezi nimic, nu auzi nimic, nu contează viața – ce viață să fie în hău?, nu contezi tu, nu contează celălalt, nimeni, nu te macină nimic, nu te bucură nimic,

nu-ți poate fi rău, nu-ți poate fi bine, nu e trecut, nu e prezent și, chiar mai bine, nu e nici viitor, ah, viitor!, cel care nu te lăsa să trăiești și tu liniștit, nu e durere, nimic. E hăul. Atât. *Nu-ți fie frică!*

Îmi țin palmele lipite una de alta, adunate la piept. Nu știu de ce. Încerc să-mi amintesc. Mi-e imposibil. Nici nu sunt eu măcar, cum aș putea să-mi amintesc? E ultima fărâamă. E capătul acela de viață și de moarte, care te ia din pustiu, care te ia din hău, care te ia din haos, care te ia din mintea ta schilodită, care te ia din sufletul tău pe care ți-l faci țândări. E ultima fărâamă, bucata aceea care face să-ți zvâcnească tâmplele. Se uită-n ochii tăi, te vede mic, te vezi și tu la fel, chiar mult mai mic, te ia de mână tare, te trage cu putere, merge așa cu tine, încet, pas lângă pas, unu, doi, o mie, nu știi, te mai oprește, îți tragi și sufletul, te prinde iar de mână, tot cu putere, grăbește pasul, mai mult, hai!, și mai mult, fugi lângă ea, lângă fărâma ta, fugi și-ți aduni suflare cu suflare, gând după gând, credință după credință. Fugi. E cald. Ești singur. *Nu-ți fie frică!*

Adevărul

Am scris această carte poate în cel mai greu, mai provocator și mai frumos moment al vieții mele. Într-un moment în care am înțeles până la capăt că a fi jurnalist în România nu poate însemna vreodată să faci vreun compromis. Nici unul. Nici măcar să închizi ochii. Să te faci că nu vezi, că n-auzi. N-ai dreptul asta. Oricât ți-ar fi de greu, oricâte ți s-ar prăbuși în jur, orice ți-ar spune cei de lângă tine, că-ți va fi rău, că te vei pierde, că ești și tu, la fel ca toți, un om, că poate ar fi mai bine să te gândești în primul rând la tine, cine să se gândească?, hai!, lasă țara, lasă toți mafioții, vezi-ți de treaba ta, oricum sunt mai puternici, îți pot face și rău și ce câștigi tu dacă-ți pui în minte, tot timpul, că nu există compromis în meseria asta a ta de jurnalist? Cum să nu existe? Nu fi naivă! Oriunde există compromisuri. Așa mi-au spus, de multe ori, aproape toți din jur.

Am scris această carte într-un moment în care, după niște ani și zeci, sute de mii de cuvinte, spuse și scrise, cu toată credința de

care poate fi în stare un om, împotriva unei mafii politico-administrative care a pus stăpânire pe țară, am înțeles până la capăt că pentru adevăr, pentru dreptate nu există monedă de schimb. Și nici nu trebuie să existe. Am înțeles că libertatea de gândire și cea de expresie nu pot fi negociate. Și nici nu trebuie să fie. Am înțeles că a găsi adevărul, oricare ar fi el, este un dar. Iar a-l spune, o obligație. Într-o Românie subjucată de baroni locali, de o grupare de personaje sinistre, măcinate doar de gândul puterii și-al banilor, într-o Românie în care niște indivizi care intră și ies de pe ușile tribunalelor, ale pușcăriilor sunt ridicați la rang de miniștri, de parlamentari, de primari, de șefi de județe, într-o Românie în care se cumpără și se vând conștiințe cu bani furați de la stat, într-o Românie în care trusturile de presă, în cea mai mare parte, sunt controlate de aghiotanți ai aceleiași mafii, a fi jurnalist nu poate însemna să faci vreun compromis.

Am scris această carte într-o Românie a anului 2017 din care oamenii, bieții de ei, fug cu sutele de mii, cu milioanele, oriunde văd cu ochii, pentru o viață măcar cu un dram mai bună. Dar care niciodată nu poate fi bună printre străini. O Românie în care-ți crești copilul cu gândul să fugă și el, să scape de toată umilința și de nedreptatea pe care le-ai înghițit tu. O Românie în care „vrem o țară ca afară“ a ajuns imn național. O Românie în care Educația a fost ucisă cu bună știință de o adunătură de analfabeți ieșiți, parcă asemenea unor zombie, din mormintele unui regim comunist pe care-l credeai îngropat. O Românie în care Sănătatea înseamnă să mori aruncat pe un pat ruginit de spital. O Românie în care scursurile societății sunt promovate în toate, dar în absolut toate structurile statului. O Românie în care valorile, credințele, idealurile, visurile, speranțele, viețile au fost jefuite și batjocorite de o clasă politică coruptă până-n măduva oaselor.

Am scris această carte într-un moment în care țara asta schilodită, care părea că-și trage ultima suflare, că-i blestemată să stea doar în genunchi, că-i prinsă în mocirlă, că-i capturată definitiv de-o bandă de tâlhari, s-a ridicat cu toată durerea, cu toată fermitatea, cu toată credința, cu tot ce are mai bun, mai pur, mai drept un popor și a luptat. Am scris această carte într-un moment în

care Țara mea mi-a spus cât a putut de clar, de răspicat, de sincer
că nu există compromis. Doar conștiințe curate.

Am scris această carte într-un moment în care am învățat ce
înseamnă #Rezist. *Nu-ți fie frică! Nu mi-e!*

„Nu te teme, că Eu sunt cu tine.“ (Isaia, 41:10)

PARTEA I
Asaltul

Vineri, 13

Au început să ne lovească. Ori scapă ei, ori noi. Nu mai e cale de mijloc. Ne-au luat țara cu forța, au îndesat-o în dric și-o duc la groapă. O împing spre cimitirul cu țări în care democrația, libertatea, statul de drept se dețin simplu. Dictatură.

Era a zecea zi de la învestirea guvernului susținut de coaliția PSD-ALDE, un guvern garantat de doi dintre cei mai controversați oameni politici ai României lui 2017. Liviu Dragnea, șeful social-democraților, și Călin Popescu Tăriceanu, liderul Alianței Liberalilor și Democraților. Ambii, cu probleme penale. Ambii, la vârful Parlamentului României. Dragnea, șeful Camerei Deputaților, botezat „baronul de Teleorman“, a fost condamnat definitiv, în 22 aprilie 2016, la doi ani de închisoare cu suspendare în dosarul „Referendumul“. Era acuzat de procurorii Direcției Naționale Anticorupție și găsit vinovat de Curtea Supremă de folosirea influenței sau a autorității de către o persoană care deține o funcție de conducere într-un partid, în scopul obținerii pentru sine sau pentru alții de foloase necuvenite. Foloasele necuvenite erau voturile românilor. Era vorba despre Referendumul de demitere a președintelui Traian Băsescu, din 29 iulie 2012, când Dragnea, pe atunci secretar general al PSD, a pus la punct un sistem informatic prin care urmărirea îndeplinirea cvorumului și afla, în timpul votului, inclusiv felul în care alegătorii puneau ștampila.

În ciuda câștigării alegerilor parlamentare cu un scor zdrobitor, pentru Liviu Dragnea, anul 2017 a început prost, cu judecata într-un alt dosar de corupție legat de Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Teleorman. În acest caz, DNA îl acuză de abuz în serviciu și de instigare la fals intelectual. Călin Popescu Tăriceanu, liderul ALDE și președintele Senatului, este judecat, la rândul său, în dosarul „Ferma Băneasa“, în care procurorii anticorupție îl acuzau de mărturie mincinoasă și favorizarea făptuitorului.

Așa arăta România începutului de an 2017, sub imperiul a două partide – PSD și ALDE, care au ajuns să conducă țara după alegerile parlamentare din 11 decembrie 2016. La o prezență la vot de 39,49%, social-democrații lui Dragnea reușiseră să obțină 45,67% din voturi pentru Senat și 45,47% pentru Camera Deputaților. Partidul lui Tăriceanu avea 6%, respectiv 5,62%. O alianță care poate decide lejer totul. Sau aproape totul.

Era a zecea zi de când președintele Klaus Iohannis i-a uns miniștri pe cei din Guvernul condus oficial de Sorin Grindeanu, un PSD-ist cu state vechi. O echipă de miniștri despre care însuși liderul PSD lăsa de înțeles că mai are încă de învățat programul de guvernare. „Singurul care-l știe din scoarță-n scoarță sunt eu, nu e nici o rușine.“ Așa își garanta Liviu Dragnea propriul guvern. Așa ne arăta același Liviu Dragnea că el este, de fapt, premierul din umbră. O funcție la care râvnise și pe care, în ciuda faptului că și-a adus partidul pe primul loc la alegerile parlamentare, nu și-o putea revendica. Cu o condamnare definitivă în CV, liderul PSD era împiedicat de lege să ocupe un fotoliu de ministru.

13 ianuarie 2017. Vineri, spre seară. O alertă mediatică paraliza România. Rețelele sociale se înroșeau de postări ale cetățenilor care priveau cu spaimă spre o întregă clasă politică coruptă, decisă să dea lovitura de grație statului de drept. Decisă să scape de dosare, de condamnări, de pușcărie. Decisă să-și acopere hoțiile făcute din bani publici. Jurnalistul Dan Tăpălagă, de la *HotNews*, anunța că alianța PSD-ALDE pregătește un proiect de amnistie și grațiere, „totul pentru marea evadare“. Eram avertizați că cele două partide

și-au pus în minte să facă repede schimbările, să atace Codul penal până în februarie. Încă nu se știa cum, dacă prin ordonanță de guvern, care ar fi putut avea „efecte devastatoare“ imediat după publicarea în Monitorul Oficial, sau prin proiect de lege, care ar fi depins de votul din Parlament, dar și de președintele Iohannis, cel care avea câteva pârghii de a bara o astfel de inițiativă. Mai clar, grațierea i-ar fi scăpat de pușcărie pe unii infractori, iar amnistia era privită ca „otrava“ din planul gândit de liderii celor două partide aflate la guvernare. Odată intrată în vigoare, chiar și pentru o secundă, amnistia presupunea ca toate procesele să înceteze, iar toate dosarele aflate în curs de cercetare să fie clasate, acolo unde infracțiunile erau trecute pe lista celor păsuite de lege.

Într-o Românie condusă la vârf de un infractor, Liviu Dragnea, și de un inculpat, Călin Popescu Tăriceanu, într-o Românie al cărei ministru al justiției tocmai fusese numit Florin Iordache – PSD-istul cunoscut ca „Marțea Neagră“ după atacurile asupra statului de drept din 10 decembrie 2013 –, într-o Românie sugrumată de baroni locali, care fac cu schimbul în boxa acuzaților, ies și intră în pușcării, într-o Românie în care corupția s-a infiltrat adânc la nivel de primari, de șefi de consilii județene, de miniștri, de parlamentari, de funcționari de rang înalt, într-o Românie în care mari trusturi de presă sunt conduse de așa-numiți moguli îngropați în dosare penale, într-o Românie în care publicații și televiziuni de casă ale PSD și ALDE defilează cu ample campanii media de manipulare a opiniei publice, în care se prezintă condițiile grele din penitenciare și dosare penale despre care se spune, în mod fals, că sunt „fabricate“, într-o Românie în care oameni de afaceri din topuri de miliardari își dau mâna cu penalii de pe scena politică pentru a scurge bani de la stat, într-o Românie în care procurorii și judecătorii prinși în lupta anticorupție sunt trecuți pe listele negre ale politicianilor aflați la putere, o ordonanță de guvern sau o lege privind grațierea, amnistia, schilodirea Codului penal erau ultima piesă din puzzle-ul scornit de mințile unor politrucii măcinați de gândul pușcăriei.

Graba. Discursul dublu

După câteva zile pline de revoltă și de îngrijorare, în care oamenii plănuiau să iasă în stradă pentru a-i împiedica pe politicieni să dea asaltul asupra justiției, ministrul Florin Iordache confirma alerta *HotNews*, completată, între timp, cu vestea că PSD a trimis către Guvern un proiect de modificare a Codului penal și a Codului de procedură penală. Marți, 17 ianuarie, Iordache defila cu o declarație controversată, în care preciza că „amnistia, din punctul meu de vedere, nu trebuie avută în vedere, dar grațierea, da“, subliniind că „ultima grațiere s-a dat în 2002“ și că „gradul de încărcare a penitenciarelor este foarte mare, cu 8.000 de deținuți în plus peste cele 19.000 de locuri de cazare“.

Explicațiile lui Iordache, social-democrat și el, nu justificau însă o grațiere și o amnistie date peste noapte, neexistând o obligativitate ca, la o anumită perioadă de timp, să fie dată o lege a grațierii. Pe de altă parte, ministrul nu lua în calcul nici un proiect la fel de accelerat de modernizare sau de construire a unor penitenciare, care nu ar fi impus măsuri de favorizare a infractorilor. Însă acestea nu au fost singurele lucruri inexplicabile din discursul ministrului justiției. Iordache făcea piruete printre declarații, unele adaptate României, altele pentru a da bine în fața oficialilor de la Bruxelles. Dacă în fața cetățenilor țării lui spunea că „avem nevoie de o legislație clară, concisă, coerentă“, subliniind că trebuie să îmbunătățim Codul penal, pregătind astfel terenul pentru amnistie și grațiere, la întâlnirea de la jumătatea lunii ianuarie 2017 cu Paraskevi Michou, secretarul general adjunct al Comisiei Europene venit la București în cadrul Mecanismului de Cooperare și Verificare (MCV), același Iordache preciza că „în România avem un stat de drept funcțional și avem destule garanții că nu ar necesita un mecanism de cooperare și verificare“. Iordache le cerea, de fapt, celor de la Bruxelles să renunțe la MCV până la finele anului, și, odată cu asta, să scăpăm de ochiul dur al supraveghetorilor internaționali, atenți la felul în care se respectă independența justiției în România și se aplică legile. În același 17 ianuarie, spre